

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Kane-05-Rude_stiny.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane-05-Rude_st

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 14.11.2004

Modification Date: 14.11.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

RUDE STÍNY
(Red Shadows)

1. Solomonův příchod

Měsíční světlo vrhalo mlhavé záblesky, čímž vyplňovalo okolní tmu mezi stromy stříbřitými, imaginárními postavami. Jemný větřík šeptal mezi stromy v údolí, přinášeje sebou tmavý mrak, jenž nebyl způsoben hrátkami měsíce. Ve vzduchu byl cítit kouř. Muž, který pomalým, ale jistým, dlouhým a pružným krokem urazil od úsvitu mnoho mil, se náhle zastavil. Jeho pozornost upoutal nějaký pohyb mezi stromy.

Nacházel se v nebezpečné, divoké krajině. Uprostřed jejích hrozivých stínů na něho mohla číhat smrt. Za chvíli mu ruka sklouzla z jílce meče a on sám se vydal na další cestu. Samozřejmě, že zde byla smrt, ale v podobě, ve které se jí vůbec nemusel obávat.

"U všech Hádových ohňů!" zabručel. "Děvče! Kdopak ti tak ublížil, dítě? Mě se nemusíš bát!"

Dívka na něho vystrašeně pohlédla. Její tvář ve tmě připomínala bílou růži.

"Ty... kdo jsi?" zašeptala.

"Obyčejný poutník, člověk bez stálého domova, přítel všech lidí, kteří potřebují pomoc." Příjemný teplý hlas neznámého se k němu ani trochu nehodil.

Dívka se pokusila zvednout na pravém lokti. Přichozí rychle poklekl, aby jí pomohl usednout. Dívčina hlava spočinula na jeho rameni. Pocestný položil ruku na její hrud'. Téměř ihned ji zase stáhl zpátky celou

zakrvácenou.

"Řekni mi," ozval se měkkým, něžným hlasem, jako kdyby promlouval k malému dítěti.

"Le Loup," zasípala dívka. Hlas jí každým okamžikem slábl. "On a jeho lidé... přepadli naši vesnici... asi míli odtud, nahore v údolí. Loupili... zabíjeli... pálili..."

"Proto tedy ten dým, který jsem cítil ve vzduchu," zabručel muž. "Mluv dál, děvče."

"Utekla jsem. On, Vlk, mě chytil... a... znásilnil mě..." Její slova uprostřed ticha nabitého napětím postupně utichala.

"Chápu tě, dítě. Co bylo dál?"

"Pak... on... on... mě bodl... dýkou. Ach, všichni svatí! Mějte slitování..."

Štíhlé dívčino tělo se mu bezvládně zhroutilo v náručí. Muž položil děvče na zem a opatrně jí dlaní zakryl tvář.

"Je mrtvá!" zašeptal.

Pomalu se zvedl, mechanicky si přitom utíraje ruce o plášť. Jeho zachmuřený obličej se zatvářil hrozivě. Zdržel se však bláznivých, lehkomyšlných slibů. Nechtěl přísahat pomstu, vzýváje přitom všechny svaté nebo ďábla.

"Ten člověk za to zemře," poznamenal pouze mrazivým hlasem.

2. Vlčí doupe

"Jsi hlupák!" Chladná, mrazivá slova, zazněla jako když praskne bičem.

Muž, který byl právě nazván hlupákem, neřekl nic, jen pokorně sklopil oči.

"Ty a vy všichni, kteří mi sloužíte!" Hovořící muž se sklonil a úderem pěsti do primitivního stolu podtrhl vážnost svých slov.

Byl to vysoký, urostlý muž levhartí postavy, s úzkou tváří, na níž se zračilo násilí a ukrutnost. V jeho lesknoucích se očích bylo možné postřehnout výsměch.

"Říkám ti, že ten Solomon Kane je démon rodem přímo z pekla," ozval se druhý muž pokorně.

"Ach, ty pitomče! Je to jen obyčejný člověk, kterého složí k zemi jak kule z pistole, tak i bodnutí meče."

"Totéž si mysleli Jean, Juan a La Costa," odpověděl onen muž ponuře. "A kde jsou teď? Zeptej se horských vlků, kteří ohlodávají poslední zbytky masa z jejich kostí. Kde se jen může ten Kane skrývat? Prohledali jsme všechny hory a údolí v okruhu mnoha mil a nenarazili jsme na jedinou stopu. Říkám ti, Le Loupe, že přišel ze samotného pekla. Věděl jsem, že nám to, že jsme před měsícem pověsili toho mnicha, nic dobrého nepřinese."

Vlk netrpělivě udeřil pěští do stolu. Jeho drsná tvář, až na hluboké vrásky, které svědčily o jeho divokém životě a rozkoších, jimž se oddával, prozrazovala nadprůměrnou inteligenci. Pověřivost jeho společníka pro něho vůbec nic neznamenala.

"Blbost! Opakuji vám to ještě jednou. Ten chlapík musel najít nějakou jeskyni nebo dobře ukryté údolí, které ještě neznáme, a tam se ve dne ukrývá."

"A v noci podniká výpady a zabíjí nás," nasupeně poznamenal drahý muž. "Loví nás jak vlk srny."

K sakru, Le Loupe, necháš si říkat Vlk, ale zdá se mi, že jsi narazil na ještě houževnatějšího a vychytralejšího vlka než jsi ty sám. Poprvé jsme se o něm dozvěděli, když jsme našli Jeana přibitého jeho vlastním mečem ke stromu. Na tváři měl vyřata písmena S.L.P. Pak jsme našli Španěla Juana. Ten ještě žil natolik dlouho, aby i řekl, že ten, kdo ho zabil, je Angličan Solomon Kane, který přísahal, že zničí celou naši bandu. Co bylo dál? La Costa, vynikající šermíř, hned druhý den po tobě vyrazil za Solomonem, přísahaje, že toho proklatého Angličana najde. A u všech démonů odsouzení, zdá se, že ho našel! Našli jsme totiž na skalách La Costovo tělo rozsekané na malé kousičky. Co teď? Máme snad všichni zemřít rukou toho Angličana?"

"Máš pravdu, zabil naše nejlepší lidi," zamyslel se náčelník lupičů. "Každým okamžikem by se naši měli vrátit z výpravy do poustevny. Pak uvidíme. Kane se nemaže ukrývat věčně. A když... Co to bylo?"

Oba dva muži se rychle otočili, když na desku stolu dopadl jakýsi stín. U vchodu do jeskyně, ve které bandité přebývali, stál nějaký člověk. Pružně se zhoupl na nohou. Široce otevřené oči budily zdání, jakoby vůbec nic neviděly. Jeho oděv pokrývaly velké, tmavé červené skvrny. Udělal několik kroků

dopředu, načež upadl na stůl a pomalu se svezl na zem.

"U všech pekelných mocností!" zaklel Vlk. Zvedl muže ze země a posadil ho do klesla. "Kde jsou ostatní, k sakru?"

"Jsou mrtvi! Všichni!"

"Jak zemřeli? Mluv, satanské plémě!" Vlk silně zatřásl příchozím, zatímco druhý muž všemu jen přihlížel se široce vytřeštěnými očima.

"Dorazili jsme k poustevníkově chýši hned po východu měsíce," vyblekotal ze sebe ležící muž. "Já jsem zůstal venku... na stráži... ostatní vešli dovnitř,... aby poustevníka mučili... aby z něho dostali, kam ukryl zlato."

"Dobrá. Dobrá! A co bylo dál?" vyzvídal Vlk netrpělivě.

"Pak celý svět zrudl... Poustevníkově chýš vyletěla s rachotem do vzduchu a do údolí začal padat červený déšť... Viděl jsem v něm... poustevníka a muže v černém oděvu vycházejícího zpoza stromů..."

"Solomon Kane!" zašeptal drahý z lupičů. "Já to věděl. Věděl..."

"Bud zticha, hlupáku!" zavrčel Vlk. "Pokračuj!"

"Utekl jsem. Kane mne pronásledoval... stopoval, ale podařilo se mi uniknout... dorazil jsem... tady... první..." Muž se zhroutil na desku stolu.

"U všech svatých a d'áblů!" zachrčel Vlk. "Jak ten Kane, vlastně vypadá?"

"Jako... Satan!"

Mužův hlas utichl a nastalo zlověstné ticho. Lupičovo i mrtvé tělo se sesulo se stolu na zem, kde zůstalo ležet v kaluži krve.

"Jako Satan!" zabručel druhý lupič. "Říkal jsem ti to. Je to sám Rohatý ve vlastní osobě. Říkal jsem ti..." Druhý muž zmlkl, když se u vchodu do jeskyně objevila vystrašená tvář dalšího loupežníka.

"Kane?"

"Ano." Vlk byl příliš vychytralý na to, aby lhal. "Bud' na stráži, La Mone. Za chvíli se k tobě s Ratem přidáme."

Tvář u vchodu do jeskyně zmizela. Le Loup se obrátil ke druhému muži.

"To je konec naší bandy," řekl. "Zůstali jsme jen my dva a ten zloděj La Mon. Co navrhuješ?"

Ratovy bledé rty jen s obtížemi vyslovily jediné slovo:

"Utečme!"

"Máš pravdu. Sebereme zlato a drahokamy z beden a utečeme tajným průchodem."

"A co bude s La Monem?"

"Může hlídat tak dlouho, dokud nebudeme připraveni k útěku. A pak... Proč bychom měli náš poklad dělit na tři díly?"

Na Ratově tváři se objevil neznatelný úsměv, za okamžik jej ale něco napadlo.

"Říkal, že tady dorazil první," řekl, ukazuje přitom na tělo ležící na zemi. "Neznamená to, že Kane ho pronásledoval až sem?"

Vlk netrpělivě zavrtěl hlavou, načež se rychle odebral bednám. Mihotavé světlo svíce, stojící na primitivním stole, světlilo podivnou, strašidelnou scénou. Slabý, mihotavý plamen se odrážel v červených jiskrách na stále se rozšiřující kaluži krve, ve které ležel mrtvý lupič a zatančil na hromadách drahých kamenů a mincí, narychlo vyházených na zem z mosazných beden stojících při stěně jeskyně. Plamen svíce se zaleskl i ve Vlkových očích, vyvoláváje v nich stejné ohníčky jasu, jaké vyvolával na obnaženém ostří jeho meče.

Bedny byly vyprázdněny. Jejich obsah spočíval na krvi zbrocené zemi. Vlk se narovnal a zaposlouchal do tmy. Venku před jeskyní bylo naprosté ticho. Byla bezměsíčná noc. Le Loup viděl přízračného zabijáka Solomona Kanea kradoucího se tmou jako stín proplétající se mezi jinými stíny. Vychytrale se pousmál; tentokrát Angličan na svou oběť nedosáhne.

"Tam u stěny je ještě jedna neotevřená bedna," řekl Vlk a ukázal na ni prstem.

Kat, mumlaje si překvapeně něco pod nosem, se vydal kam mu Le Loup ukázal. Vlk k němu rychlým, kočičím pohybem přiskočil a pohroužil do jeho zad svou dýku až po samu rukojeť. Rat pouze tiše zafuněl a pomalu se svezl na zem.

"Proč bychom měli poklad dělit na dva díly?" zabručel Le Loup, otíraje si ostří dýky o halenu zabitého

druha. "Teď je řada na La Monovi."

Vydal se k východu z jeskyně, ale najednou se zastavil a couvl o krok zpátky.

Nejdříve si myslel, že je to stín člověka, který se objevil ve vchodu do jeskyně. Za chvíli mu však došlo, že je to živý člověk, stojící nehybně přímo ve vchodu do jeskyně tak, že jej plamen svíce obdaroval fantaskními stíny.

Byl to stejně vysoký muž jako Le Loup, od hlavy až k patě oděný do černého, sice velice skromného, ale velice dobře padnoucího oděvu, který zdůrazňoval divoký výraz jeho tváře. Dlouhé ruce, široká ramena, umístěná přesně nad jílcem jeho rapíru svědčily o tom, že se jedná o vynikajícího šermíře. Celá postava neznámého muže působila pochmurně. Jeho bledá tvář mu ve slabém světle svíce dodávala přízračný vzhled, zdůrazněný tmavými kruhy pod očima.

V jeho širokých, hluboko usazených očích nebylo ani i stopy po jakémkoliv lesku a navzdory tomu, že se do lupiče i doslova vpíjely a důkladně si ho měřily, nebyl z nich Le Loup schopen cokoliv vyčíst.

Podivné, mefistofelovské rysy postavy neznámého muže zeslabovalo široké, vysoké čelo, částečně zakryté měkkým kloboukem.

Toto čelo ukazovalo na snílka, idealistu, člověka uzavřeného, zatímco oči a dlouhý úzký nos svědčily o fanatickém charakteru. Nestranný pozorovatel by jistě byl překvapen výrazem očí obou mužů stojících proti sobě a navzájem se měřících nenávistnými pohledy. Oba pohledy vyjadřovaly bezbřehou hlubinu síly. Tím však také končila jakákoliv další podobnost.

Výraz lupičových očí byl tvrdý, téměř tupý, s podivně jiskřivými mělkými, v nichž jiskřilo tisíce drobných světel a odlesků, jako v nějakém podivném klenotu. Zračil se v nich výsměch, krutost a lehkomyšlnost.

Na druhé straně oči člověka oděného v černém, hluboko osazené pod hustým obočím, byly studené, ale hluboké. Když se do nich někdo podíval, měl dojem, že se dívá na tisíce drobných jehliček ledu.

Když se pohledy obou mužů setkaly, Vlk, který již přivykl obcování se strachem, ucítil na krku podivný chlad. Ten pocit ještě neznal, stejně jako hrůzu nezná člověk, jenž ji rozsévá. Z ničeho nic se zasmál.

"Ty jsi Solomon Kane, nemýlím-li se?" zeptal se Vlk, snaže se dát svému hlasu lhostejný, uhlazený tón.

"Ano, jmenuji se Solomon Kane," odpověděl silný, chvějící se hlas. "Jsi připraven na setkání se svým Bohem?"

"Nu což, monsieur," odpověděl Le Loup s úklonou. "Ubezpečuji té, že jsem jako vždy připraven. Mohl bych ti položit stejnou otázku."

"Špatně jsem ji zformuloval," řekl Kane ponuře. "Změním ji. Jsi připraven na setkání se svým pánem – Dáblem?"

"Jestliže vám jde o to..." Le Loup si začal se strojenou lhostejností prohlížet nehty, "...musím přiznat, že mnohem lépe beru na vědomí existenci jeho Rohaté Excellence. Ve skutečnosti mu však v žádném případě nehodlám vzdávat jakékoli pocty. Alespoň ne ještě nějakou dobu."

Le Loup neměl vůbec žádné pochybnosti o tom, co se stalo s La Monem. Solomonova přítomnost v jeskyni hovořila sama za sebe. Aby mu to bylo jasné, nemusel vidět stopy krve na jeho rapíru.

"Jedno bych však přece jen chtěl vědět," řekl lupič. "Proč jsi, k čertu, tak děsil mou bandu a jak se ti jen tu tlupu hlupáků povedlo pobít?"

"Odpověď na tuto otázku je neobvykle jednoduchá," odpověděl Kane. "Já sám jsem všude rozhlásil, že poustevník někde zahrabal do země spoustu zlata; věděl jsem, že to určitě přiláká ty vaše šupáky, stejně jako zdechlina vábí supy. Dnem i nocí jsem hlídal poustevníkovu chýši. Dnes večer, když jsem upozoroval přicházející skupinu tvých desperátů, varoval jsem poustevníka a společně jsme se ukryli mezi stromy za jeho chýší. Když se lupiči ocitli vevnitř, křesl jsem křemenem o železo na předem připravené stezičce. Ohníček se jako červený had vyplazil zpod stromů a vydal na cestu k chýši, až dosáhl hromádky střelného prachu pod její podlahou. Tehdy se celá poustevna přenesla v plamenech a dýmu, včetně všech třinácti hřišníků, do pekla. Jeden ze tvých lidí utekl. Dohonil bych ho v lese, ale zakopl jsem o kořen a spadl na zem, což tvému člověkovu zachránilo život."

"Monsieur," pronesl Le Loup, znovu se přitom ukláněje, "přijměte prosím výraz mého uznání; jste můj chytrý a odvážný protivník. Proč jste nás však sledoval jako vlk, pronásledující kořist?"

"Před několika měsíci," řekl Kane s výhružným zamračením, "jsi ty, spolu se svými démony přepadli

malou vesničku v údolí. Znáš určitě lépe než já všechny podrobnosti. Byla tam dívka, ještě dítě, která doufajíc, že unikne tvým choutkám, začala utíkat dolů do údolí. Ale ty, jako úděsný šakal rodem přímo z pekla, jsi ji chytil a pak ponechal osudu znásilněnou a umírající. To nad jejím tělem jsem se rozhodl, že tě najdu a zabiju."

"Hmm..." zamyslel se Vlk. "Ano, vzpomínám si na tu dívku. Mon Dieu, to je k nevíře, že by se takový nesmyslný sentiment mohl změnit v tak závažnou věc! Monsieur, opravdu jsem nevěděl, že jste takový gentleman. Nebud'te tak žárlivý, vážený pane, na světě je přece tolik jiných dívek!"

"Dávej si pozor na jazyk, Le Loupe!" procedil Kane vztekle přes zuby. V jeho hlasu zazněl výhružný tón.

"Nikdy jsem ještě nikoho neumučil k smrti. Nenut' mě k tomu, k sakru!"

Tón jeho hlasu a především zcela neočekávaná kletba z Kaneových úst Le Loupa poněkud vystrašily.

Oči se mu zúžily a ruka se přesunula k rapíru. Chvilí trvala napjatá atmosféra, ale Vlk se náhle nečekaně uvolnil.

"Kdo byla ta dívka?" zeptal se s předstíraným zájmem. "Byla to vaše žena?"

"Nikdy před tím jsem ji neviděl," odpověděl Kane.

"Nom d'um nom!" zaklel lupič. "Kdo vlastně jste, monsieur, že na sebe berete podobné vendety jen proto, abyste pomstil neznámou dívku?"

"To je moje věc. Musí vám stačit, že jsem se tak rozhodl."

Kane to nebyl schopen vysvětlit ani sám sobě. Nikdy však odpověď na podobné otázky nehledal. Byl v tomto směru skutečný fanatik. Vlastní názory pro něj byly dostatečným důvodem pro činy.

"Máte pravdu, monsieur," Le Loup chtěl viditelně získat čas. Pomalu, palec za palcem, začal ustupovat. Dělal to tak obratně, že dokonce ani lovíci jestřáb by nic nezpozoroval.

"Pravděpodobně mi řeknete, že jste šlechetný kavalír, putující světem jako opravdový Galahad, chránící utlačované, monsieur," řekl. "Ale vy i já víme ještě něco. Tady na zemi leží ohromné bohatství, které by mohlo ze zajetí vykoupit i samotného císaře. Rozdělně si je mezi sebe. Jestliže se ti i potom nebude zamlouvat má společnost, nu což... nom d'um nom! Můžeme se v klidu rozejít, každý jiným směrem." Kane se naklonil dopředu a v jeho očích narůstala strašlivá hrozba. Připomínal obrovského kondora, připraveného vrhnout se každým okamžikem na svou oběť.

"Myslíš si, že jsem stejný lump, jako ty?"

Le Loup náhle pohodil hlavou dozadu. V jeho očích se rozhořel plamen výsměchu, smíšený s šílenou lehkomyšlností. Náhlý výbuch hněvu se odrazil zlověstnou ozvěnou od stěny jeskyně.

"U všech mocností pekelných! Ne, hlupáku, nikdy bych si nedovolil postavit tě na mou úroveň! Mon Dieu, monsieur Kane, ve skutečnosti před tebou stojí velice vážný úkol, chceš-li pomstít všechny dívky, které jsem kdykoli v minulosti ochutnal!"

"U všech odstínů smrti! Mám snad s tím prokletým lumpem ztrácet čas?" zavrčel Kane tónem, svědčícím o tom, že prahne po krvi. Jeho štíhlá postava vyrazila dopředu jako právě povolený dlouhý luk. V témže okamžiku Le Loup uskočil stejně rychle s divokým úsměvem na rtech dozadu. Jeho cit pro vystižení toho pravého okamžiku ho ani tentokrát neklamal. Dozadu vystrčené ruce pevně uchopily okraj stolu a odhodily ho stranou. Plamen na zem spadlé svíce nečekaně zhasl a jeskyně se pohroužila do naprosté tmy.

Kane se sobě vlastní houževnatostí učinil prudký výpad rapírem do tmy. Meč zazněl jak šíp vypuštěný z těživu luku.

"Loučím se s vámi, monsieur Galahad!" dolehla k němu ozvěna odněkud z hloubi jeskyně. Hněvem doslova překypující Kane, běžící ve směru tohoto hlasu, narazil pouze na skalní zeď, ale ta pod jeho údery nepovolila. Zdálo se mu, jako kdyby k němu odněkud dolehla ozvěna zlověstného smíchu. Obrátil se a pohlédl k sotva viditelnému vchodu do jeskyně. Myslel si, že se jeho nepřítel bude snažit proplížit se i kolem něho ke vchodu. Nic však nespátril. Když se mu nakonec podařilo znovu zapálit svíci, ukázalo se, že jeskyně je prázdná, i nepočítaje jeho a mrtvolu mužů ležících na zemi.

3. Píseň bubnů

Nad kalnými vodami se vznášelo monotónní dunění: "Bum, bum, bum!" Z větší vzdálenosti slabě znělo

dunění poněkud jiného druhu: "Trum, trum, trum!" Dunění putovala tam a zase zpátky, přesně podle toho, jak spolu rytmem pulsující bubny rozmlouvaly. Jaké si to předávaly zprávy? Jaké hrůzné tajemství se to rozléhalo temnou, nevlídnou džunglí?

*

"Jsi si jist, že je to ten záliv, ve kterém přistála ta španělská loď?"

"Ano, seňore. Černoši přísahají, že opravdu ano. Právě tady sestoupil bílý člověk z lodi a vydal se do džungle."

Kane kývl hlavou s nasupeným výrazem ve tváři.

"Vysaď mě tedy na břeh. Počkej sedm dní. Jestliže se do té doby nevrátím a neobdržíš-li do té doby ode mne nějakou zprávu, můžeš vyplout kam chceš."

"Ano, seňore."

Vlny líně narážely do loďky vezoucí Kanea ke břehu. Víška, kterou hledal, ležela na břehu říčky, jen poněkud dále od mořského pobřeží, dokonale ukrytá v džungli před zvědavými zraky nežádoucích návštěvníků.

Kane si zvolil metodu, na první pohled nejméně bezpečnou, spočívající v tom, že se rozhodl vystoupit na břeh v noci, protože na základě jemu dostupných informací se domníval, že jestliže se muž, jehož hledá, opravdu nachází v této vísce, nikdy se mu nepodaří dostat se do ní za bílého dne. Ve skutečnosti se rozhodl pro nejzoufalejší řešení, spočívající v tom, že se v noci vydá do džungle. Ale vždyť po celý svůj život přece jinak nepostupoval! Ted dával v šanc svůj život, máje nepatrnou naději, že dorazí do vísky pod ochranou tmy, aniž by jej kdokoliv spatřil.

Na břehu vystoupil z loďky. Polohlasně vydal posádce loďky pár příkazů a když se veslaři vydali na zpáteční cestu k lodi kotvící v zátoce v nevelké vzdálenosti od pobřeží, obrátil se na patě a zmizel ve tmách džungle. S rapírem v jedné ruce a s dýkou ve druhé se prodíral pralesem, snaže se nesejít ze směru označeného neustálým duněním bubnů.

Pohyboval se pružnou levhartí chůzí, opatrně prozkoumáváje terén před sebou. Cesta vůbec nebyla jednoduchá. Liány se mu ovíjely kolem nohou a bily ho do tváře, zpomalující tím jeho postup. Doslova po hmatu byl nucen hledat průchod mezi nebetyčnými stromy a hustým porostem, v němž se bez přestání rozléhaly podivné, mnohdy krev v žilách mrazící zvuky a občas se přesouvaly jakési stíny. Třikrát se jeho nohy dotkly čehosi, co se v zápětí začalo pohybovat a snažilo se dostat se mu z cesty. Jednou zahlédl zlověstný záblesk kočičích očí mezi stromy, rychle však zmizely, když se nezastavil a kráčel dál dopředu.

"Trum, trum, trum" – rozléhal se bez přestávky monotónní zvuk bubnů.

"Válka a krev," říkaly; "krev a zrada, lidská oběť a velká slavnost!"

"Duše Afriky," říkaly bubny, "duch džungle, píseň bohů a velký mrak, bohové, kteří existovali již na úsvitu věků, příšeroocí, otevřenouší, velkobřiší, krvorucí, Černí Bozi," zpívaly bubny.

Všechny tyto zprávy předávaly džunglí se prodírajícímu Kaneovi neustale znějící bubny. V jeho duši se zrodil mnohohlasý chór, odpovídající na toto vyzvání. Také ty přicházíš z nekonečné noci, zpívaly bubny, máš v sobě prvotní sílu, sílu tmy, vrať se přes uplynulá století, dovol nám tě učit, dovol nám to učinit – zněla jednotvárná intonace bubnů.

Kane najednou vyšel z husté džungle a ocítl se na široké stezce. Na druhé straně spatřil mezi stromy záblesky ohňů z vísky, prosvítající nad dřevěnou palisádou. Rychlým krokem vyrazil k vísce.

Oparně se kradl dopředu s rapírem namířeným před sebe, napínaje zrak, aby mu neušel ani stín sebemenšího pohybu před sebou. Po obou stranách stezky se výhružně tyčily stromy jako nějací hrůzostrašní obři. Občas se nad stezkou objevovala tak hustá spleť větví, že mu úplně zastírala pohled na oblohu.

Kane se pohyboval stezkou jako skutečný duch temnot. Čas od času se zastavoval, pozorně naslouchal a rozhlížel kolem sebe. Nečekaně ho však povalil na zem nějaký velký, těžký předmět.

4. Černý bůh

"Trum, trum, trum!" S vražednou jednotvárností zněl odněkud stále dokola opakovaný zvuk a tatáž slova: hlupák, "Hlupák, hlupák!" Chvilí se zdálo, že zvuk pochází z velké dálky, chvíli to zase vypadalo, že zní z takové blízkosti, že by stačilo jen natáhnout ruku a sáhnout si na něj. Nyní se spojil s duněním v jeho hlavě, slévaje se v jediné slovo: "Hlupák, hlupák, hlupák..."

Milha padla k zemi a pomalu se rozplynula. Kane se pokusil zvednout ruku k hlavě, ale ukázalo se, že ruce i nohy má pevně svázané. Ležel na podlaze jakési chýše. Byl sám? Obrátil se a rozhlédl po svém vězení. Ne, nebyl. Z hluboké tmy jej sledoval pár zvedaných očí. Stín vzápětí získal lidské tvary a Kane, stále omámený, si pomyslel, že se dívá na člověka, který ho nemilosrdně uhodil do hlavy. Ale ne, ten člověk by přece nebyl schopen zadat takovou ránu. Onen drobný, vyhublý a vrasčitý muž to určitě neudělal. Pouze jeho oči byly jakž takž při životě. Připomínaly více hadí oči, než oči člověka.

Tento muž, mající pouze bederní roušku a pár náramků na rukou a na nohou, dřepěl na podlaze chýše, hned u vchodu. Ramena a holeně mu zdobily různé fetiše, vyrobené ze slonoviny, všelijakých kostí a kousků jak ze zvířecí, tak lidské kůže. Najednou zcela neočekávaně promluvil lámanou angličtinou:

"Ha, ty se probudit? Proč tady přijít?"

"Znáš můj jazyk. Kde ses ho naučil?"

Domorodec se usmál. "Já nevolník... dlouhý čas, já chlapík. Já, N'Longa, velký čaroděj, já, velký fetiš. Žádný člověk takový jak já! Ty... ty hledat bratr?"

Kane se na chvíli zarazil. "Já! Bratr! Hledám člověka, ano."

Domorodec kývl hlavou na znamení souhlasu. "Ty ho chceš najít, co?"

"On musí zemřít!"

Domorodec se znav u pousmál. "Já mocný čaroděj," oznámil Kaneovi neznámo proč a přisunul se k němu blíže. "Ty hledat bílý člověk, oči jak levhart, co? Ano: Cha, cha, cha, cha! Poslouchej: on a náčelník Songa udělat silné bratrstvo, nyní oni jako pokrevní bratři. Nic neříkat, já pomoci tobě, ty pomoci mně, co?"

"Proč mi chceš pomoci?" zeptal se překvapeně Kane.

Šaman se k němu přisunul ještě blíže a zašeptal: "Bílý člověk náčelníka Songy pravá ruka. Songa více mocný než N'Longa. Bílý člověk mocný šaman! Bílý bratr N'Longy zabít člověka s očima levharta, stát se pokrevní bratr N'Longy. N'Longa být více mocný než Songa. Bratrství zpečetěno."

Onen muž najednou opustil chýši jako jakýsi mlhavý duch. Stalo se to tak rychle, že si Kane nebyl jist, zda se mu celý rozhovor jen nezdál.

Angličan zpozoroval, že venku září ohně. Bubny neustále duněly, ale Kaneovi se jejich tóny slévaly a ztrácely se. Všechny tóny připadaly Kaneovi jako nesmyslný barbarský mumraj, který však vyvolával pocity ohrožení a odcizení.

Samé lži – pomyslel si Kane stále ještě jakoby napůl omámený. Džungle šálí a omamuje, stejně jako žena z džungle vábíci muže.

Do chýše vstoupili dva bojovníci, ohyzdní, obří divoši s pomalovanými těly a s oštěpy v rukou. Zvedli Angličana ze země a vytáhli z chaty. Vlekli ho přes otevřené prostranství, až jej nakonec přivázali ke kůlu. Před ním, za jeho zády a z jedné strany viděl kolem sebe púlkruh tmavých tváří, které osvětlovaly záblesky z ohnišť. Přímou před ním stála ohyzdná, odporná kreatura – černá, beztvará, groteskní parodie člověka. Nehybné, zlověstné, krev v žilách mrazící ztělesnění beztvaré duše Afriky – Černý Bůh.

Poněkud vpředu, po obou jeho stranách, seděli na dvou primitivních trůnech z teakového dřeva dva muži. Ten na pravé straně byl domorodec, lépe řečeno neforemná, obrovská masa tuku a svalů. Malá prasečí očička svítila z jeho jizvami pokryté tváře. Obrovské, dolů visící červené rty se nadýmaly se smyslnou pýchou.

Druhý muž zase...

"Ale, tak opět se setkáváme, monsieur." Řečník ničím nepřipomínal onoho lumpa, který vyklouzl z Kaneových rukou v jeskyni v horách. Oděv měl doslova v cárech, obličej byl zase plný vrásek. Uplynulá léta se podepsala na jeho shrbené postavě. Oči mu však stále jasně zářily a byly v neustálém pohybu, prozrazující tutéž lehkomyšlnost, jako kdysi před léty. V jeho hlase zazníval tentýž starý výsměšný tón.

"Když jsem naposled slyšel ten prokletý hlas," řekl Kane mrazivě, "tak jsme byli v jeskyni, ve tmě, a ty jsi přede mnou utíkal jako potkan."

"Ano, bylo to za docela jiných podmínek, než teď," odpověděl dokonale klidný Le Loup. "Co jsi pak dělal, když ses přestal potácet ve tmě jak slon v porcelánu?"

Kane se na okamžik zarazil.

"Sešel jsem do údolí..." začal.

"Hlavním vchodem jeskyně? Ano? Měl jsem si domyslet, že na to, abys našel tajné dveře, jsi příliš hloupý. U všech zástupů Pekel, kdybys jen trochu strčil do bedny se zlatým zámekem, který stál u stěny, otevřel by se před tebou tajný východ, kterým jsem utekl."

"Sledoval jsem tě až do nejbližšího přístavu. Tam jsem vstoupil na loď a vydal se za tebou do Itálie, kde, jak jsem zjistil, ses přede mnou pokoušel ukrýt," řekl Kane.

"Ano, u všech svatých, málem jsi mě dopadl ve Florencii. Cha, cha, cha! Utekl jsem zadním okýnkem, zatímco monsieur Galahad se pokoušel dostat hlavním vchodem do taverny. A kdyby tvůj kůň nezačal kulhat, určitě bys mě na cestě do Říma dohonil. A pak znovu, když loď, s níž jsem opouštěl Španělsko, odrazila od mola právě v okamžiku, kdy monsieur Galahad vjížděl na koni do přístavu. Nechápu, proč mě stále tak usilovně pronásleduješ?"

"Protože jsi padouch a mým posláním je tě zabít," odpověděl Kane chladně.

Sám to také nechápal. Celý život putoval světem a pomáhal slabším, nesmiřitelně bojoval s útlakem a bezprávím. Nikdy nepátral po důvodech svého počínání. Byl tím zcela posedlý, byla to jeho životní síla. Ukutné násilí vůči slabým v něm vyvolávalo narudlou mlhu zuřivosti, vzteku, neústupnosti a vytrvalosti. Když se v něm nenávisť rozhořela silným, nespoutaným plamenem, neznal oddechu, dokud msta nebyla dokonána. Kdyby se nad tím někdy zamýšlel, označil by sám sebe pravděpodobně za vykonavatele boží vůle, za nástroj jeho hněvu. Ale ve skutečnosti Solomon Kane puritánem nebyl, i když si tak sám říkal. Le Loup pokrčil rameny.

"Dovedl bych pochopit, kdybys se tě nějak dotkl osobně. Mon Dieu! Já bych také svého nepřítele pronásledoval po celém světě, ale i když bych tě s radostí zabil a oloupil, neslyšel jsem o tobě až do okamžiku, kdy jsi mi vypověděl válku."

Kane mlčel, zmítaný stále větším vztekem. I když si to nepřipouštěl, Vlk mu byl něčím víc než jen nepřítelem. Lupič se pro Kanea stal symbolem toho všeho, proti čemu po celý svůj život bojoval: krutosti, násilí, útlaču a tyranii.

Le Loup jeho pomstychtivé meditace přerušil.

"Co jsi udělal s pokladem, který, u všech Hadových ohňů, jsem starostlivě shromažďoval tolik let? Když jsem utíkal, měl jsem, k čertu, čas jen na to, abych si vzal několik mincí a třpytivých cetek."

"Vzal jsem si z něho jen tolik, kolik jsem potřeboval na tvé pronásledování, zbytek jsem rozdál obyvatelům vísek, které jsi přepadával."

"U všech svatých a všech čertů!" zaklel Le Loup. "Monsieur, jsi ten největší hlupák, jakého jsem kdy potkal! Rozdat takový obrovský poklad. K sakru, chce se mi řvát, když si pomyslím, žeš jej jen tak rozdál ubohým sedlákům a nuzným vesničanům! Ale... cha... cha, cha, cha... nezačnou se sami navzájem okrádat kvůli těm lesknoucím se cetkám? Taková už je lidská povaha."

"Ano, buď proklet!" vybuchl Kane najednou, podáváje svědectví o tom, že jeho trpělivost se vyčerpala. "Byli by opravdovými hlupáky, kdyby to udělali. Co jsem s ním měl tedy dělat? Kdybys nechal poklad v jeskyni, chudáci by zase trpěli hladem. Co víc, kdyby byl nalezen v celku, tak jako tak by zase začalo loupení a vraždění. Měl bys být proklet, protože kdyby všechno bohatství zůstalo v rukou jeho pravoplatných majitelů, nikdy by tyhle komplikace nenastaly."

Vlk se pouze usmál, nic na to ale neřekl. Kane se nikdy nerouhal, ale z jeho úst jen zřídka padající kletby měly dvojnásobnou moc. Vždy posluchače překvapily, bez ohledu na to, zda byli jen zkažení nebo zda to byli opravdu zločinci.

"Proč jsi přede mnou prechal téměř po celém světě? Vždyť se mě přece nebojíš?" opět se ozval Kane.

"Ne, máš pravdu. Opravdu sám to nevím. Možná, že útek je jen pouhý instinkt, proti kterému se nedá nic dělat. Dopustil jsem se velkého omylu tím, že jsem tě oné noci v horách nezabil. Jsem přesvědčen o tom, že bych tě v čestném souboji porazil. Nikdy jsem však, ani tady ne, nehledal důvody, abych s tebou zápasil. Do určité míry jsem pociťoval jakousi nechuť k setkání s tebou, monsieur... Snad to byl jen rozmar... jen pouhý rozmar... Anebo, Mon Dieu, se mi zalíbily nové dojmy, možná jsem došel k názoru,

že mi to vzrušení udělá dobře. Kromě toho, každý člověk musí být buď lovcem nebo kořistí. Do tohoto okamžiku, monsieur, jsem byl kořistí já. Tato role mě omrzela. Řekl jsem si, že bych mohl smazat stopu, po které stále jdeš."

"Otrok, kterého jsme chytili nedaleko odtud, vyprávěl kapitánovi portugalské lodi o Angličanovi, který vystoupil na břeh ze španělské lodi a někde v těchto místech vstoupil do džungle. Dozvěděl jsem se o tom, najal jsem si loď a zaplatil jsem kapitánovi za to, že mě sem přivezl."

"Obdivuji tvou vytrvalost, monsieur, ale ty bys měl obdivovat zase mne! Zcela sám jsem přišel do této vísky v džungli plné kanibalů a divochů, máje k dispozici pouze jakous takous znalost zdejšího nářečí, které jsem se naučil od jednoho otroka na lodi. Získal jsem důvěru krále Songy a dopadl jsem toho šaška N'Longu. Jsem ještě odvážnější než ty, monsieur, protože na rozdíl od tebe nemám loď, která by na mě čekala v zátocě."

"Obdivuji tvou odvahu," řekl Kane. "Zdá se mi však, že ti dělá velice dobře skutečnost, že jsi náčelník kanibalů. Ty, zlem nejvíce prosáklá bytost mezi všemi těmito lidožrouty. Já sám se hodlám vrátit do své rodné země, až tě zabijí."

"Tvá jistota by byla obdivuhodná, kdyby nebyla tak neskutečně směšná. Hej, Gulko!"

Ze tmy vystoupil obrovský divoch. I když to byl největší člověk, jakého Kane kdy viděl, pohyboval se s kočičí obratností a hbitostí. Jeho ruce a nohy připomínaly kmeny stromů. Při každém pohybu pod kůží hrály velké, oblé svaly. Malá opičí hlava bylo hluboko usazena uprostřed gigantických ramen, tmavé divochovy dlaně připomínaly více opičí tlapy, než ruce člověka. Jeho obočí bylo umístěno hodně vzadu nad nelidskýma, zvířecíma očima. Ploché nos a velké, masivní, rudé rty doplňovaly obraz primitivního, požívačného divocha.

"To je Gulka, lovec goril," řekl Le Loup. "Byl to on, kdo ležel v úkrytu vedle stezky a kdo tě srazil k zemi. Ty sám jsi jako vlk, monsieur Kane, ale od chvíle, kdy se tvá loď objevila u břehu, sledovalo tě velké množství pozorných očí. Ani kdybys měl všechny levhartí schopnosti, Gulku bys neuslyšel. Obvykle loví ve velikých lesích daleko na jihu nejohroženější a nejvychytralejší divoké bestie. Loví zvířata, která se pohybují jako lidé, aspoň to, které ulovil před několika dny."

Kane se podíval tam, kam mu ukázal Le Loup. Uviděl podivné zvíře klátící se pod střechou jedné z chýší. Zvíře tam viselo s hrudí proraženou silným zašpičatělým kulem. Kane nebyl schopen ve slabém světle z ohniště rozpoznat charakteristické rysy zvířete, překvapoval ho však neobvyklý, téměř lidský vzhled této odporné, chlupaté bytosti.

"To je gorilí samice, kterou Gulka zabil a přivlékl sem do vsi," řekl Le Loup.

Obr se přisunul blíže ke Kaneovi a podíval se mu přímo do očí. Ten jakoby v něm odpovědi na něj zlostně pohlédl. Divochovy oči se po tomto pohledu pokorně sklopily dolů a on sám ustoupil několik kroků zpátky. Nemilosrdný pohled puritánových očí dosáhl na samé dno omámené, primitivní duše lovce goril. Poprvé ve svém životě okusil pocit strachu. Chtěje se ho zbavit, rozhlédl se kolem sebe, načež se neočekávaně, se zvířecím instinktem udeřil rukou do své obrovské hrudi, usmál se jako pravěký člověk a hned vzápětí zvedl triumfálně ruce nad hlavu. Nikdo se ani nepohnul. Demonstrace prvotní bestialnosti vyvolávala u evolučně vyvinutějších bytostí různé reakce – toleranci, pochopení, ale i pohrdání.

Gulka vrhl na Kanea rychlý pohled, aby se přesvědčil, zda se na něho dívá, načež náhle vykřikl jako divoká bestie, vyrazil dopředu a z púlkruhu shromážděných domorodců vytáhl jednu zmítající se oběť. Strachem se třesoucí domorodec prosil o milost, ale obr ho vlekl k oltáři, nacházejícímu se před sochou zamračeného bůžka. Lesklá čepel nože se zvedla k obloze a hned nato domorodcovy výkřiky hrůzy utichly.

Černý Bůh se díval dolů. V jeho očích, ztrácejících se v nestvůrné tváři, se třpytily odlesky plamenů. Pomalým pohybem se napil z tykvvové láhve. Byl s obětí spokojen?

Gulka poodstoupil několik kroků stranou, přistoupil ke Kaneovi a zamířil zakrvácené ostří přímo do bělochova obličej.

Le Loup se zasmál. Nečekaně se však před ním objevil N'Longa. Nikdo nevěděl, odkud vlastně přišel. Z ničeho nic se objevil u kúlu ke kterému byl Kane připoután. Celý život věnovaný studiu vytváření iluze přineslo své ovoce ve formě technicky perfektně zvládnutých čarodějových schopností náhlého zjevení a zmizení, založených na perfektní manipulaci s pozorností diváků.

Prostým pohybem ruky odehnal Gulku od kůlu, u něhož byl přivázán Kane. Lovec goril udělal poslušně několik kroků zpátky, až zmizel z N'Longova pohledu. Najednou se však prudce obrátil a s neuvěřitelnou rychlostí zadal šamanovi otevřenou dlaní pravé ruky strašlivou ránu do hlavy. N'Longa padl k zemi jako právě poražený vůl. Vzápětí byl zvednut ze země a byl přivázán ke kůlu vedle Kanea. Mezi domorodci se rozlehly tlumené hlasy, které však okamžitě utichly, když po nich král Songa vrhl hněvivý pohled.

Le Loup se opřel o svůj trůn a hlasitě se rozesmál.

"Vaše kroky tady končí, monsieur Galahad. Ten starý hlupák si myslel, že o jeho plánech nic nevím! Schoval jsem se v chýši a vyslechl zajímavý rozhovor mezi vámi dvěma. Cha, cha, cha! Černý Bůh musí utišit svou žízeň, monsieur, podařilo se mi však přesvědčit Songu, aby vás upálil. Je to přece jen o hodně zajímavější. Obávám se však, že stejně budeme muset podstoupit obvyklou ceremonii. Až bude zapálen oheň u vašich nohou, ani sám ďábel vás nezachrání před spálením těla až na holé kosti."

Songa něco vykřikl panovačným hlasem. Ihned přiběhli domorodci s náručemi plnými větví a začali je pokládat kolem Kaneových a N'Longových nohou. Šaman přišel k sobě a začal něco vykřikovat v domorodém nářečí. Mezi shromážděnými domorodci se opět ozval tlumený šepot. Songa něco krátce zavřel.

Kane tuto scénu pozoroval takřka s nezájmem. Někde hluboko v jeho duši se zase otevíraly prvotní, přízračné hlubiny, jako nějaké vzpomínky z před mnoha věků, ukryté dosud v mlze ztracených eonů. Jako kdybych tady už někdy byl, pomyslel si. Znal to už všechno z dřívějšíka – šlehající plameny protínající ponurou noc, divošské tváře pozorně si prohlížející své oběti a bůžek. Černý Bůh, skrývající se v temnotách! Vždy existoval Černý Bůh, skrývající se mezi stíny noci. Znal ty pokřiky, šílené zpěvy vyznavačů tajných božstev, znějící šerým úsvitem lidstva, dunivou mluvu bubnů, proradné kněze, odporný, vše pronikající zápach čerstvě prolité krve. Všechno to odkudsi znám, z jiného času, myslel si Kane; nyní mám hrát titulní roli já..."

Navzdory hlasitému dunění bubnů postřehl Kane svým vědomím, že k němu někdo promlouvá. Nevšiml si ani okamžiku, kdy se bubny opět ozvaly. Mluvil k němu N'Longa.

"Já velký šaman! Dívej se nyní – já udělat velká magie Songo!" zařval ze všech sil, snaže se překřičet divoké bubnové staccato.

Songa se místo odpovědi pouze pousmál. Píseň bubnů přešla v sérii hlubokých tónů, hrozivých svou monotónností. Kane jen s velikými obtížemi uslyšel, že k němu hovoří Le Loup.

"N'Longa říká, že za chvíli použije své magie, o niž je již jen hovor smrtelně nebezpečný. Dosud nebyla nikdy použita před očima živých lidí. Jedná se o dosud nepojmenovanou šamanskou magii. Dívej se pozorně, monsieur. Možná, že se pobavíme ještě víc než dosud," řekl Vlk a krátce se zasmál.

K hranici z větví se přiblížil divoch s pochodní v ruce a zapálil hromadu roští u Kaneových nohou. Drobné plamínky začaly olizovat větve. Druhý domorodec to chtěl také učinit u N'Longových nohou, ale náhle se zarazil. Šaman visel ve svých poutech, s hlavou bezvládně svěšenou na prsou. Zdálo se, že nežije.

"K čertu!" zaklel Le Loup, nakláněje se dopředu. "Copak nás ten darebák chce připravit o potěšení z toho, jak se škaří v plamenech?"

Bojovník se opatrně dotkl šamana, načež něco pronesl v místním nářečí.

Le Loup se zasmál.

"Zemřel strachy! Velký čaroděj, ať ho..."

Najednou ale zmlkl. Dunění bubnů ustalo, jako kdyby ti, kdo bubnovali, současně vypustili duši. Vísku zalehlo mrtvé ticho, jako jakýsi zlověstný mrak. V této mrtvolné scénérii bylo slyšet pouze praskot hořících větví. Teplo již začínalo Kanea nebezpečně ohrožovat.

Všechny oči se obrátily k mrtvému tělu, spočívajícímu na oltáři, jež se začalo pohybovat!

Nepatrné, křečovitě pohyby rukou postupně přešly v trhavé pohyby ramen. Tyto sotva postřehnutelné pohyby se rychle rozšířily po celém těle. Pomalu, jako kdyby byl slepý, se mrtvý muž obrátil na bok.

Hned na to, jako v jakémsi hrůzostrašném aktu zrození něčeho, co připomínalo probouzejícího se hada vylézajícího z lastury nebytí, se mrtvé tělo zvedlo z oltáře a zůstalo stát se široce rozkročenýma nohama, zatímco jeho paže vykonávaly nesmyslné, infantilní pohyby. Všude kolem panovalo mrtvé ticho,

přerušované jen zrychleným dechem domorodců.

Kane vytřeštil oči. Poprvé v životě byl překvapen natolik, že nebyl schopen dostat ze sebe ani hlásku. Pro jeho puritánskou mysl to byl jasný důkaz o Satanově existenci.

Le Loup seděl na trůně celý prkenný, se široce otevřenými očima a s rukou zvednutou do výšky v pohrdavém gestu, jež činil pokaždé, když ho překvapilo něco nepravděpodobného. Songa seděl vedle něho, s očima i ústy široce rozevřenými a s prsty křečovitě svírajícími vyřezávaná opěradla trůnu.

Tělo mrtvého domorodce se konečně narovnálo, třesouc se na nohou jako cár papíru, s trupem silně zakloněným dozadu, jako kdyby se jeho slepé oči dívaly přímo do rudého terče měsíce právě vycházejícího nad tmavou džunglí. Bytost se nejistě zatočila kolem osy s groteskně rozhozenými rukama, jako kdyby tím chtěla udržet rovnováhu, načež obrátila tvář směrem k oběma trůnům... a k Černému Bohu. Větvička, která praskla u Kaneových nohou, zazněla v okolním tichu jako výstřel z děla. Hrůzná postava natáhla jednu nohu dopředu, udělala nejistý krok, pak další... Prkennými, třesoucími se, jakoby strojovými kroky, s nohama široce rozkročenými, došel mrtvý domorodec k oběma mužům sedícím v bezhlesém překvapení po obou stranách Černého Boha.

"Ach!" Z kteréhosi místa tmavého půlkruhu dřepících, hrůzou fascinovaných diváků, zazněl hlasitý povzdech. Tajuplný přízrak neustále pokračoval v chůzi k trůnům. Už se nacházel v pomyslném trojúhelníku tvořeném trůny. Le Loup, který se setkal se strachem tváří v tvář poprvé ve svém prašivém životě, se hluboce zabořil do opěradla trůnu. Songa, snažící se téměř nadlidským úsilím přetrhnout ono pouto hrůzy, divoce vykřikl, načež vyskočil na nohy a uchopil do niky oštěp, ječe a cosi si přitom křečovitě mumlaje. Když však přízračná bytost neustále pokračovala v chůzi, zvedl Songa oštěp vysoko nad hlavu, rozmáchl se a ze všech sil ho vrazil do prsou mrtvého muže, což mělo za následek velice nepříjemný zvuk trhaného masa a drcených kostí. Oštěp však ani na chvíli nezadržel kráčející přízrak, protože mrtví přece nemohou zemřít. Král Songa stál jako opařený, s rukama nataženými dopředu, jako kdyby chtěl od sebe blížící se nebezpečí odstrčit.

Chvíli stál zcela nehybně. Jazyky plamenů z ohnišť a neobvyklý jas měsíce způsobil, že tato scéna navždy utkvěla v paměti shromážděných domorodců. Nehybné, vytřeštěné oči mrtvol se nebojácně dívaly do Songových hrůzou rozšířených zřítelnic, v nichž se odrážely všechny možné odstíny strachu.

Konečně se křečovitě třesoucí ruce přízraku zvedly a dopadly na Songova ramena. Již při jejich prvním dotyku se zdálo, jako kdyby se Songa celý zmenšoval a hroutil do sebe. Za chvíli, s výkřikem, který bude navždy strašit ve snech všechny svědky této scény, se Songa zachvěl a zhroutil k zemi. Současně s ním se zhroutilo k zemi i mrtvé přízračné tělo zabitého domorodce. Obě těla ležela bez jakýchkoliv známek života u nohou Černého Boha. Kaneovi se zdálo, že velké, nelidské oči bůžka se zadívaly na obě ležící těla, předvádějící tím něco ve smyslu strašného, neslyšitelného smíchu.

V okamžiku, kdy král padal k zemi, vyrazil z úst domorodců hlasitý, sborový výkřik. Naproti tomu Kane, jehož jakási část vědomí byla stále ještě pod vlivem ukrutné nenávisti, rychle pohlédl na Le Loupa a spatřil, jak se zvedá ze svého trůnu a mizí ve tmě. Dále už nic neviděl, protože mu výhled zastínila skupina postav, která se náhle objevila před soškou bůžka. Vedle hořících větví se rozlehly úder bosých nohou, na jejichž sálavé teplo Kane pod dojmem všeho, co se stalo, zapomněl. Něčí ruce mu sundaly pouta. Jiní domorodci zase odvázáli od kůlu mrtvé šamanovo tělo a položili je na zem.

Kane si začal uvědomovat, že domorodci byli přesvědčeni o tom, že vše, co přízrak udělal, bylo N'Longovým dílem a že spojovali N'Longovu pomstu s jeho osobou. Kane si dřepl a položil ruku na šamanovo rameno. Nebylo nejmenších pochyb – tento člověk byl mrtev. Jeho tělo už bylo zcela vychladlé. Podíval se na zbývající dvě mrtvol. Songa byl rovněž mrtev a přízrak, který mu přivodil smrt, ležel bez jakýchkoliv známek života vedle něho.

Puritán se už zvedal ze země, když ho náhle něco zarazilo. Zdálo se mu to, nebo opravdu cítil teplo rozlévající se po mrtvém těle, jehož se dotýkal? Zatímco v duchu bojoval se svými domněnkami, znovu poklekl vedle čarodějova těla. Ucítil, jak teplo začíná pomalu postupovat podél celého těla, přesně v rytmu opět pulsující krve v jeho žilách.

Zanedlouho otevřel N'Longa oči a zadíval se na Kanea pohledem připomínajícím pohled právě narozeného dítěte. Ten se celý zděšený díval, jak se v něm znovu objevuje jemu už známý odlesk hadího pohledu, až se nakonec silné čarodějovy rty sešklebily do širokého úsměvu. N'Longa se posadil, zatímco

kolem nich shromáždění domorodci zanotovali jakousi podivnou píseň.

Kane se rozhlédl kolem sebe. Všichni bojovníci klečeli na zemi a kolébali se dopředu a dozadu. Mezi jednotlivými výkřiky občas zaslechl N'Longovo jméno, pravidelně opakované jako bojácný, extatický refrén, vyjadřující současně oddanost i bázeň. Když se čaroděj postavil na nohy, všichni bojovníci padli tváří k zemi.

N'Longa kývl hlavou, jako kdyby tak vyjadřoval své uspokojení.

"Velký šaman... velký fetiš, já!" oznámil Kaneovi. "Ty vidět? Můj duch vystoupit ze mne, zabít Songu a vrátit se do mne! Silná magie! Já, velký fetiš!"

Kane se podíval na Černého Boha stojícího ve stínu opodál a pak znovu na N'Longu, který rozevřel široce náruč k bůžkovi, jako kdyby se ho chystal oslovit.

Jsem věčný – zdálo se Kaneovi, že říká Černý Bůh. Musím pít bez ohledu na to, kdo vládne, vládci, vrazi, čarodějové, ti všichni pomíjejí jako duše mrtvých lidí v temné džungli. Jen já přetrvávám a jsem opravdovým vládcem. Já jsem duší džungle – říkal Černý Bůh.

Kane náhle procitl ze svých iluzorních představ, jež jej zcela nečekaně přepadly.

"Le Loup! Kam vlastně utekl?"

N'Longa cosi vykřikl. Několik rukou se najednou zvedlo a ukázalo směrem, kterým zmizel zlověstný padouch. Někde z davu domorodců se natáhl směrem ke Kaneovi jeho rapír. Mlha se rozplynula a úplně zmizela. Opět byl mstitelem, božím bičem bezpráví. S hbitostí tygra uchopil svou zbraň a rozběhl se do džungle.

5. Konec stopy

Větve stromů a liány šlehalý Kanea do tváří. Mučivé dusno tropické noci na něho padalo jako hustá mlha. Měsíc stojící vysoko nad džunglí kreslil černé stíny na pozadí bělavého svitu. Kane nevěděl, zda člověk, kterého pronásleduje, je někde před ním, i když polámané větve a pošlapaná tráva svědčily o tom, že někdo tudy šel nebo lépe řečeno rychle utíkal, a ani na chvíli se nezastavil, aby prozkoumal terén. Kane si těchto stop příliš nevšímal. Věřil v oprávněnost své pomsty a nepochyboval, že neviditelné bytosti řídící lidský osud jej dříve nebo později stejně postaví tváří v tvář s Le Loupem.

Za jeho zády zaduněly bubny vypravující svůj příběh. Jaké zprávy za této noci předávaly? Hovořily o N'Longově triumfu a smrti krále Songy? O svržení člověka s levhartíma očima? Anebo to byla ještě tajemnější poselství – zprávy o neznámé magii?

Nezdálo se mi to všechno? – přemítal Kane za rychlého běhu. Nebylo to všechno součástí oné tajuplné magie? Na vlastní oči viděl, jak nebožtík vstal z mrtvých, zabil druhého člověka a pak opět zemřel. Viděl jiného člověka, který zemřel a zase se vrátil mezi živé. Opravdu N'Longa vyslal svou duši, svého ducha, svou životní sílu prostorem, aby ovládla mrtvé tělo a to splnilo jeho vůli? Ano, vždyť N'Longa přece visel u kůlu, naproti tomu mrtvý člověk, ležící na oltáři, z něho vstal a udělal to, co by udělal živý N'Longa, kdyby nebyl svázaný. Pak neviditelná síla hýbající neživým tělem vyhasla a N'Longa zase oživil.

Ano, Kane se musel s těmito fakty smířit a brát je jako samozřejmost. Někde v temných hlubinách labyrintu džungle a řeky, jež jí protékala, získal N'Longa Tajemství – tajemství vlády nad životem a smrtí, znamenající vítězství nad okovy omezenosti lidského těla. Jakým způsobem byla tato černá magie, zrozená mezi tajuplnými, krví zbrocenými stíny tohoto černého kontinentu, předána tomuto čaroději?

Jaká obět jaký, příšerný rituál natolik uspokojil Černá Božstva, že své schopnosti předala tomuto člověkov? Jaké to jen bylo, když N'Longa vyslal své já, svou životní sílu? Cesta přes propast nebytí a neexistence času, přes neznámé, tajemné světy, navštěvované pouze smrtí?

Mezi stíny cíhá magie, kouzla a čáry, duněly bubny, jdi do tmy a hledej je, my pamatujeme minulé staletí, šeptaly bubny, čas před tím, než se člověk stal silným a hloupým; pamatujeme krutá božstva – bohy–hady a bohy–opice a celou řadu bezejmenných Černých Bohů, těch, kteří se napájeli krví a jejichž hlasy zněly temnými pohorími, kteří hodovali a žádali stále více obětí. Jim patří všechna tajemství života a smrti, my to všechno pamatujeme, pamatujeme si to, zněly bubny.

Kane to slyšel, když se prodíral džunglí. Takové zprávy přinášely bubny bojovníkům ozdobeným ptačími péry, obývajícím území na horním toku řeky. Jemu bylo umožněno, aby jim rozuměl. Ale k němu

promlouvaly poněkud jinak, jejich řeč měla pro něho daleko hlubší význam. Měsíc stojící vysoko na tmavomodré obloze mu osvětloval cestu, díky čemuž dokonale osvětlil scénu, kterou spatřil, když dorazil na mýtinu, na níž stál Le Loup. Jeho obnažený meč se zaleskl v měsíčním světle. Le Loup stál s rameny vtaženými dozadu, s vyzývavým úsměvem na rtech.

"Dlouho jsi mě pronásledoval, monsieur," ozval se Le Loup. "Od francouzských Pyrenejí po africkou džungli. Ted' zemřeš. Neutekl jsem z vísky kvůli těm prokletým N'Longovým kouzlům a čárům, i když musím otevřeně přiznat, že mi důkladně polechtaly nervy. Pochopil jsem totiž, že se celý kmen obrátí proti mně."

Kane se opatrně blížil k Le Loupovi, zamýšleje se nad tím, jaký to jen zcela zapomenutý odstín rytířskosti v banditově duši ho přiměl k čestnému souboji. Čekal z jeho strany nějaký uskok, ale jeho ostříží zrak nezaregistroval po obou stranách mýtiny sebemenší pohyb.

"Braň se, monsieur!" zvolal rozechvělým hlasem Le Loup. "Je nejvyšší čas ukončit ten tanec bláznů. Tady jsme jen my dva."

Oba muži již byli na dosah svých rapírů. Le Loup v polovině svého proslovu nečekaně skočil dopředu rychlostí světla, snaže se zadat svému protivníkovi lstivý úder. Méně rychlejší a obratnější šermíř než byl Kane by již v této chvíli zemřel, ale puritán odrazil Le Loupův výpad, načež svým rapírem provedl bleskový protiúder. Ostří Kaneova rapíru zasáhlo jako střibřítá, rozžhavená stuha Le Loupovu halenu ještě dřív, než stačil uskočit dozadu. Le Loup ohodnotil svůj nepovedený výpad divokým smíchem. Hned v zápětí vyrazil dopředu se zarážející rychlostí a zuřivostí tygra. Jeho meč zakroužil kolem Kanea jako bílý, ocelový vějíř.

Rapír udeřil o rapír, když se oba šermíři srazili uprostřed mýtiny. Byli jako oheň a led. Le Loup zápasil sice divoce, ale velice obratně, ani na chvíli nepřestáváje útočit a získáváje převahu při každé vhodné příležitosti. Připomínal živý plamen, který uskakoval tu dopředu a tu zase dozadu, používal nejrůznější finesy, výpady, bodnutí, parádičky a protiúder. Při tom všem se divoce smál, vymýšlel si nesmysly a klel.

Kancův způsob boje byl chladný, vypočítavý a dobře promyšlený. Nebyl v něm žádný zbytečný pohyb, žádný krok navíc. Angličan se prokazatelně více věnoval obraně než Le Loup, ale v jeho útocích nebylo ani stopy nerozhodnosti. Když útočil, jeho ostří vystřelovalo dopředu s rychlostí útočícího hada.

Oba muži byli stejné vysocí a přibližně stejně silní. Le Loup však byl vždy o sotva postřehnutelnější zlomek vteřiny rychlejší. Kane naproti tomu bojoval s precizností blížící se takřka naprosté dokonalosti. Vlkovy výpady byly nesmírně silné a dynamické, jako plameny šlehající z ohniště. Kaneovy úder. y byly zase více kontrolované, méně instinktivní a inteligentnější. Byl přece rozený zabiják a měl takovou koordinaci pohybů, jakou mají pouze rodilí bojovníci.

Úder, protiúder, neočekávaná finta, náhlý vír po úderu rapíru...

"Ha!" vykřikl Vlk a ukrutně se zasmál, když spatřil krev, která se objevila v ráně po jeho rapíru, jež poznamenala Kaneovu tvář. Vzápětí, jako kdyby pohled na krev zesílil jeho zuřivost, zaútočil Le Loup na svého protivníka jako vztekla bestie. Kane musel ustoupit před tímto zběsilým útokem vyprovokovaným touhou po krvi, leč výraz jeho puritánské tváře se nijak nezměnil.

Minuty pomalu utíkaly, ale třesk a zvonění ocele nesláblo. Stáli teď proti sobě přesně uprostřed mýtiny. Le Loup nezraněný, zatímco celý Kancův oděv byl potřísněn krví prýstící z ran na tváři, prsou, paži, v pase. Vlk se zlověstně usmíval. Navzdory tomu ho však začaly přepadávat pochybnosti.

Dýchal rychle a těžce, také on již pociťoval únavu. Kdo vlastně je onen člověk z ocele a ledu, který jak se zdálo, vůbec neslábl? Le Loup sice věděl, že rány, které mu zasadil, nebyly hluboké, ale naproti tomu stálá ztráta krve ho přece musela připravit o hodně sil a musela se podepsat na jeho rychlosti. Ale jestliže Kane přece jen pociťoval úbytek sil, nedával to na sobě znát. Výraz jeho bledé tváře se vůbec nezměnil. Bojoval se stále stejně chladným výrazem jako na začátku souboje.

Le Loup cítil, že ho opouštějí síly. Se zoufalým úsilím vložil veškerou zbývající sílu do rozhodujícího útoku. Náhlý, nečekaný útok, příliš divoký a příliš rychlý na to, aby ho oko vůbec dokázalo postřehnout; dynamický výbuch rychlosti a zuřivosti, který žádný člověk nebyl schopen vydržet. Solomon se poprvé zachvěl, když ucítil studenou ocel pronikající do svého těla. Uskočil dozadu a Le Loup s divokým výkřikem na rtech jen s obtížemi popadaje dech skočil za ním, míře na něj svým rapírem.

Kaneův rapír, vedený spíše rozpačitě než cíleně, zasáhl Le Loupa během skoku. Zasáhl ho, doslova ho zastavil ve vzduchu a pronikl jím skrz na skrz. Triumfální výkřik zamrzl Vlkovi na rtech a zbraň mu vypadla z rukou.

Chvilí zůstal nehybně stát, s rukama široce rozevřenými připomínal krucifix. Kane, když jeho rapír stříbrným obloukem označoval svou cestu v měsíčním světle, naposled uslyšel, jak zní lupičův divoký, zlověstný smích.

Dunění bubnů se neslo do daleka. Kane podvědomě otřel krví zbrocené ostří svého rapíru do Le Loupova roztrhaného oděvu. Stopa skončila právě tady a Kanea přepadl podivný pocit jakési vnitřní prázdnoty. Vždy, když zabíjel svého nepřítele, cítil totéž. Vždy měl pocit, že ve skutečnosti nevykonal žádný dobrý skutek, že by bylo lépe, kdyby se jeho nepříteli před jeho smrtelnou pomstou podařilo uprchnout.

Lhostejně si začal prohlížet své rány. Teď, když ho už opustila bojová horečka, cítil slabost a silné závratě hlavy, způsobené velkou ztrátou krve. Kdyby se mu nepodařilo vyhnout rychlým obratem těla tomu poslednímu Le Loupovu výpadu, proniklo by jím jeho ostří skrz naskrz. Tak se mu jeho čepel jen svezla po žebrech a vnikla do svalů pod lopatkou, zanechávajíc za sebou pouze dlouhou, mělkou ránu. Puritán se rozhlédl a zpozoroval nevelký pramen vody, vyvěrající na mýtinu. Právě tady se dopustil zatím jediné chyby ve svém životě. Možná, že byl poněkud omámen velkou ztrátou krve, možná, že byl ještě příliš vzrušen neobvyklými událostmi této noci. Tak či onak, položil rapír na zem a zcela neozbrojen se vydal přes mýtinu k prameni. Tady si vymyl rány a zavázal je, jak nejlépe dokázal, cáry svého oděvu. Kane už vstal a chtěl se vrátit zpátky, když koutkem oka zpozoroval nějaký pohyb mezi stromy v té části mýtiny, odkud on sám vystoupil z džungle. Z pralesa vyšla obrovská postava svalnatého domorodce. Kane okamžitě poznal, o koho jde a domyslel si svůj další osud. Byl to Gulka, lovec goril. Kane si uvědomil, že obra mezi domorodci, vzdávajícími hold N'Longovi, neviděl. Mohl předpokládat, že nenávisť a lstivost přivedou tohoto divocha, prchajícího před pomstou svých soukmenovců, na stopu jediného člověka, jehož se mohl obávat.

Černý Bůh byl ke svému novopečenému vyznavači příliš laskav. Postavil ho přímo před bezradnou a bezbrannou obětí. Nyní měl Gulka příležitost zabít ho v souboji, pomalu, stejně jako zabíjí levhart, aniž by ho musel povalit na zem někde v úkrytu, jak si to nejdříve naplánoval, zcela nehlučně a tiše. Široký úsměv se rozlil po tváři obra, který si vzápětí olízl rty. Kane, dívaje se na něj, s klidem a rozvahou ocenil své šance. Gulka již spatřil oba rapíry. Měl k nim mnohem blíže než Kane. Angličan věděl, že v případném závodě pro zbraň nemá nejmenší šanci.

Postupně ho začal přepadávat stále větší vztek a zuřivost z bezmoci. Krev mu divoce zabušila ve spáncích a v jeho očích, nenávisťně si přeměřujících obrovského bojovníka, se objevily strašlivé blesky. Prsty na jeho ruce se rozevíraly a zase zavíraly jako pařáty nebezpečného dravce. Kane měl velice silné ruce, mnohokrát se stalo, že svého protivníka uškrtl holýma rukama. Dokonce i Gulkova býčí šíje mohla mezi nimi prasknout jako zlomená větev. Náhlá vlna slabosti mu však připomněla nesmyslnost takových plánů.

Silné měsíční světlo se odrazilo od nahého ostří Kaneova rapíru v Gulkově pravé ruce. Kane nemohl utéct, ani kdyby chtěl. Kromě toho nebyl zvyklý prchat před nepřáteli.

Lovec goril došel doprostřed mýtiny. Obrovitý černoch byl zosobněním primitivní síly z doby kamenné. Z celého jeho zjevu číselo okázala arogance neomezené moci a síly.

Kane se připravil k souboji, který mohl skončit jen jediným možným způsobem. Snažil se sebrat poslední zbytky sil, jenže marně, protože ztratil příliš mnoho krve. Rozhodl se aspoň stanout na vlastních nohou tváří v tvář smrti. Hrdě se napřimil na slábnoucích kolenou, i když mu mýtiny vířila a vznášela se před očima. Měsíční světlo se změnilo v červenou mlhu, přes kterou jen s obtížemi viděl blížícího se divocha. Kane se shýbl, ale i toto nevelké úsilí na něho zapůsobilo jako uder blesku. Nabral do dlaní trochu vody a vchrstl si ji do tváře. Trochu ho to vzpamatovalo; zvedl se tedy, domnívaje se, že Gulka na něho zaútočí a vyřídí si to s ním ještě dříve, než jej stále větší slabost porazí k zemi.

Gulka byl již přesně uprostřed mýtiny. Pohyboval se měkkými, dlouhými kroky, jako divoká kočka plížící se ke své oběti. Vůbec nespíchal. Chtěl si se svou kořistí pohrát, chtěl v očích tohoto Angličana, jehož pohled ho dříve přinutil ustoupit, a to i navzdory tomu, že byl připoután ke kůlu, vidět strach.

Kromě toho chtěl zabít pomalu, aby co možná nejlépe nasýtil svou tygří touhu po krvi a mučení. Najednou se však zastavil, bleskově se otočil a pohledl na druhý konec mýtiny. Překvapený Kane tam obrátil oči také.

Nejdříve to vypadalo jako o něco černější stín mezi jinými stíny v džungli. Nebylo vidět žádný pohyb, neozval se jediný zvuk, ale Kane instinktivně vycítil jakousi hrozbu, ukrývající se ve tmě okolní džungle, velice dobře zamaskovanou v houštinách větví a lán. Ucítil, že od tohoto nestvůrného stínu se do něho vpil pohled nelidských očí, sahající hluboko do jeho duše. Jakýmsi jemu zcela nepochopitelným způsobem zároveň vycítil, že ony oči nebyly namířeny na něj. Hleděly na lovce goril.

Divoch jako kdyby zcela zapomněl na jeho přítomnost. Stál zcela nehybně uprostřed mýtiny, s nožem namířeným k zemi, zcela pohroužený do sebe, upřeně se dívaje do hustého houští na druhém konci mýtiny. Kane tam pohlédl ještě jednou. Nyní zpozoroval nepatrný pohyb uprostřed neproniknutelné houštiny. Tmavý stín vyhlédl na mýtinu, stejně jak to učinil před chvílí Gulka. Kane zamžikal očima; byla to iluze, vzniklá jen tím, že stál tváří v tvář smrti? Bytost, na niž se díval, patřila do kategorie bytostí, jež vídal pouze ve svých hrůzostrašných snech, když byl na křídlech snů unášen k dávno zapomenutým dobám.

Nejdříve si myslel, že je to jakási úděsná kreatura člověka. I když se pohybovala na dvou končetinách a měla vzrůst dospělého člověka, byla neskutečně široká a tlustá. Její gigantické paže téměř dosahovaly k znetvořeným nohám.

Náhly záblesk měsíce osvětlil tvář bestie. V Kaneově zmámené mysli se zrodila domněnka, že je to sám Černý Bůh, který se spustil z oblohy, oživený pachem krve. Za chvíli zjistil, že bytost je celá ochlupená. Okamžitě si vzpomněl na podobné stvoření visící pod střechou chýše v domorodé vesnici. Kane pohlédl na Gulku.

Lovec goril stál obrácený ke gorile, s nožem připraveným k boji. Nebylo na něm vidět ani stín strachu, jeho tupá mysl si pouze kladla otázku, jakým zázrakem se tato bestie ocitla tady, tak daleko od své rodné džungle.

Ohromný lidoop vstoupil do měsíčního světla. V jeho pohybech bylo možné zaregistrovat přímo strašlivou majestátnost. Byl sice blíže Kaneovi než Gulkovi, ale jako kdyby zesláblého puritána vůbec nebral v úvahu.

Jeho malá, zářící očka se vpíjela do obrovského domorodce s nepochopitelnou soustředěností a intenzitou, když divoch vzápětí vyrazil dopředu zvláštní, kolébavou chůzí.

V dálce nepřestával znít šepot bubnů, jako zvukový doprovod tohoto pochmurného dramatu z doby kamenné. Uprostřed mýtiny stála schýlená divoká bestie s očima planoucima nezadržitelnou touhou po krvi. Proti ní kráčel obrovitý lovec goril, jen o něco málo primitivnější a divočejší než černá příšera z hor. Černý bojovník stál tváří v tvář stvoření, jež bylo ještě krvelačnější než on sám. Ke Kaneovi znovu promluvili duchové věčnosti – už jsi přece takové scény viděl, šeptaly, v těch dávno minulých dnech, kdy příšery válčily s lidskými bestii o vládu nad světem.

Gulka se pomalu začal velkým půlkruhem přibližovat k lidoopovi, stále v mírném předklonu a s dopředu namířeným nožem. Vkládal veškerý um do snahy přelstít svého protivníka. Chtěl ho rychle zabít, ještě nikdy se totiž neseťkal s tak obrovským lidoopem a i když necítil žádný strach, začaly ho přepadat pochybnosti. Lidoop se k černému obrovi vůbec nepokoušel přiblížit. Stál bez hnutí na místě a pozorně sledoval Gulku.

Jak obrovitý, černý bojovník, tak ani přihlížející Angličan neměli ani potuchy o síle zvířecího pocitu lásky a nenávisti, jež vyhnaly tuto bestii z nevysokých, zalesněných hor na jihu, aby tisíce mil pronásledovala člověka, který byl postrachem jeho soukmenovců – vraha jeho družky, která nyní visela hlavou dolů ze střechy chýše v domorodé visce.

Vyvrcholení dramatu přišlo velice rychle, téměř v okamžiku. Oba dva protivníci již byli téměř u sebe, když náhle s rykem, připomínajícím zemětřesení, obrovská gorila zaútočila. Mohutná chlupatá ruka odrazila stranou na ni mířící ostří černochova nože, zatímco se její obrovské tělo srazilo s mohutným bojovníkem. Ozval se silný praskot, jako kdyby někdo zlomil několik větví najednou. Gulka se v naprostém tichu pomalu zhroutil na zem, s rukama, nohama a celým tělem zkrouceným do podivné, nepřírozené polohy. Lidoop zůstal na chvíli nehybně stát nad zhrouceným tělem svého protivníka, jako

němý pomník prvotního, pravěkého triumfu.

Zdáli ke Kaneovi doléhalo monotónní dunění bubnů. Duše džungle, duše džungle – tato stále se opakující monotónní fráze neustále útočila na jeho podvědomí.

Této noci stanuli před tváří Černého Boha tři silní lidé. Kde byli teď? Ve vzdálené vesnici, odkud zaznívalo dunění bubnů, ležel mrtvý Songa, donedávna ještě pán života a smrti, nyní ubohá troska s posmrtnou maskou hrůzy ve tváři. Na zádech ležel uprostřed mýtiny ten, koho Kane pronásledoval tisíce mil na souši i po vodě. A zde Gulka, lovec goril, ležel nehybně u nohou svého soka, poražený prvotní, pravěkou silou, jež z něho učinila opravdového syna této přízračné země, aby ho nakonec zahubila. Černý Bůh si ale žádá stále další oběti, pomyslel si Kane, brodící se v myšlenkách stále mezi stíny tohoto černého kontinentu. Bestiální, krvežíznivý, neohlížející se na to, kdo žije a kdo ne, jen když on může uhasit svou žízeň.

Kane pozorně sledoval velkého lidoopa a přemýšlel o tom, kdy si tento obr povšimne jeho přítomnosti a zaútočí na něj. Jenže gorila si Angličana ani nevšimla. Poháněný jakýmsi neobvyklým, nenasytným impulsem pomsty se lidoop sklonil a zvedl ze země tělo obrovitého černocho. S divochem v podpaží vykročil k džungli. Bezvládné černochovy ruce se groteskně kolébaly podél jeho nehybného těla. Když lidoop dorazil k prvním stromům, zastavil se a bez jakékoliv zřejmé námahy zvedl tělo obrovitého bojovníka nad hlavu a hodil ho do houští. Když černochovo mohutné tělo, hozené s obrovskou silou dopředu, narazilo na z houští čnějící zlomenou větev, změnilo se ve výstražný symbol dokonané pomsty. Jasně světlo měsíce na několik okamžiků dopadlo na nehybně stojícího obřího lidoopa, jež mlčky hleděl na svou oběť, aby za okamžik jako stín nehlučně zmizel v neproniknutelné džungli.

Kane pomalu došel doprostřed mýtiny a zvedl ze země svůj rapír. Rány mu už nekrvácely a také již získal dostatek síly, aby dorazil k pobřeží, kde na něj čekala loď. Na chvíli se ještě zastavil na kraji mýtiny, aby ještě naposled pohlédl na nehybné Le Loupovo tělo s tváří obrácenou k obloze, ve svitu měsíce bílou jako křída a na tmavý stín mezi stromy, což bylo Gulkovo tělo, které tam bylo umístěno díky nepochopitelnému zvířecímu rozmaru gorilího samce, jehož samice byla naražena na kůlu v domorodé víšce.

V dálce tiše duněly bubny: moudrost této země sahá hluboko do minulosti, zničíme toho, komu sloužíme, utíkej, je-li ti život milý, nikdy však na naši píseň nedokážeš zapomenout. Nikdy, nikdy... duněly bubny. Kane se vydal stezkou vedoucí k pláži, kde na něho čekala loď.

Přeložil Dittmar Chmelař